

Udskriftsdato: 14. december 2025

KEN nr 9315 af 01/12/2004 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse C-40-04 om afdragsfrihed - under uddannelse - videreuddannelse - klageberettiget - kommune - bil

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 3000039-04

Ankestyrelsens principafgørelse C-40-04 om afdragsfrihed - under uddannelse - videreuddannelse - klageberettiget - kommune - bil

Resume:

En 25-årig ansøger var berettiget til afdragsfrihed på sit billån under en uddannelse til markedsøkonom, hvorunder han fik SU-støtte. Begrundelsen var, at der efter en konkret vurdering var tale om en uddannelse, der sigtede mod fremtidige arbejds- og indtægtsmuligheder. Der var ikke hjemmel til at afslå afdragsfrihed under henvisning til, at ansøgeren i forvejen havde en kontoruddannelse, som betød at han kunne være selvforsørgende.

Kommunen, som alene havde en indstillingsret i forhold til amtskommunens afgørelse i 1. instans, kunne ikke indbringe det sociale nævns afgørelse om bilstøtte for Ankestyrelsen med anmodning om principiel eller generel behandling.

Love:

Lov om retssikkerhed og administration på det sociale område - lovbekendtgørelse nr. 72 af 6. februar 2004 - § 63

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 708 af 29. juni 2004 - § 99

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 114, stk. 3

Sagsfremstilling:

En 25-årig mand blev i 2002 bevilget bilstøtte på erhvervsmæssigt grundlag. Han var uddannet til kontorassistent og havde som sådan været i arbejde indtil han opsagde arbejdet pr. 1. september 2003 og påbegyndte en 2-årig uddannelse til markedsøkonom. Han modtog SU under uddannelsen.

Amtskommunen traf, efter indstilling fra kommunen, den afgørelse, at ansøgeren ikke havde ret til afdragsfrihed under uddannelse, jf. bilbekendtgørelsens § 1 og § 2, stk. 1, nr. 2, med den begrundelse, at han af egen drift havde opsagt et relevant arbejde, hvorved han var selvforsørgende med arbejdsfunktioner, der var forenelige med hans helbredsmæssige skånebehov. Den uddannelse, han nu var gået i gang med, kunne ikke ses som led i revalidering, og der var ikke lagt en plan i samarbejde med hans kommune.

Det sociale nævn meddelte i sin afgørelse, at ansøgeren havde ret til afdragsfrihed på billånet under uddannelsen til markedsøkonom. Nævnet ændrede således amtets afgørelse.

Nævnet begrundede afgørelsen med, at nævnet efter en konkret vurdering havde fundet at der var tale om en uddannelse, der sigtede mod fremtidige arbejds- og indtægtsmuligheder. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren var 25 år gammel og uddannet kontorassistent. Nævnet lagde endvidere vægt på, at der efter det oplyste var tale om en videreuddannelse, som varede 2 år. Nævnet fandt ikke, at de foreliggende oplysninger om ansøgerens helbredsmæssige forhold talte imod en uddannelse til markedsøkonom. Endelig lagde nævnet vægt på, at ansøgeren modtog SU under uddannelsen.

Nævnet fandt ikke, at den af amtet anførte vurdering for afslag på afdragsfrihed under uddannelsen kunne inddrages som et lovligt moment i den konkrete sag.

Amtskommunen klagede over nævnets afgørelse.

I klagen til Ankestyrelsen var det anført, at amtskommunen fandt behov for en vurdering af, om der næsten pr. automatik vil være ret til afdragsfrihed under uddannelse, dvs. også i tilfælde hvor man i forvejen er selvforsørgende i et job, der harmonerer med skånebehov, og hvor man i forvejen har afsluttet en faglig uddannelse.

Kommunen klagede endvidere til Ankestyrelsen over nævnets afgørelse.

Sagen blev behandlet i principielt møde for at afklare, om det afgørende kriterium for ret til afdragsfrihed under uddannelse alene er, om der er tale om en uddannelse, der sigter mod fremtidige arbejds- og indtægtsmuligheder eller om der også kan lægges vægt på om personen i forvejen har gennemgået en uddannelse og er i arbejde på baggrund af denne uddannelse.

Sagen blev endvidere behandlet for at afklare, om en kommune er klageberettiget til Ankestyrelsen i en sag om bilstøtte, hvor amtskommunen har kompetencen til at træffe afgørelse i 1. instans.

Afgørelse:

Ansøger var berettiget til afdragsfrihed på det bevilgede billån under sin uddannelse til markedsøkonom.

Begrundelsen var, at det følger af bilbekendtgørelsens § 4 stk. 8, at der kan gives afdragsfrihed under uddannelse uden erhvervsindtægt så længe uddannelsen varer. Det er tillige en betingelse, at der er tale om en uddannelse, der sigter mod fremtidige arbejds- og indtægtsmuligheder.

Ankestyrelsen fandt, at der efter en konkret vurdering var tale om en uddannelse, der sigtede mod fremtidige arbejds- og indtægtsmuligheder.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøger, som var uddannet til kontorassistent, havde påbegyndt en uddannelse til markedsøkonom af 2 års varighed med SU-støtte. Ankestyrelsen fandt ikke, at oplysningerne om ansøgers helbredsmæssige forhold talte imod en videreuddannelse til markedsøkonom.

Ankestyrelsen fandt således ikke, at der i bilbekendtgørelsen er hjemmel til at afslå afdragsfrihed under henvisning til, at en ansøger i forvejen har en uddannelse, som betyder at han kan være selvforsørgende i et job der harmonerer med skånebehovene.

Ankestyrelsen var således kommet til samme resultat som det sociale nævn.

Ankestyrelsen traf endvidere den afgørelse, at kommunen ikke kunne indbringe det sociale nævns afgørelse om bilstøtte for Ankestyrelsen med anmodning om principiel eller generel behandling.

Ankestyrelsen anførte i begrundelsen, at ifølge retssikkerhedslovens § 63 kan Ankestyrelsen optage det sociale nævns afgørelse til behandling, når Ankestyrelsen skønner, at sagen har principiel eller generel betydning. Det er den person, som afgørelsen vedrører, kommunen eller amtskommunen, der kan anmode Ankestyrelsen om at optage sagen til behandling.

Ankestyrelsen fandt, at ordlyden bør forstås således, at det må være en forudsætning for at en kommune kan anmode om principiel behandling af en nævnsafgørelse, at det er kommunen der har truffet afgørelse i første instans. Ligesom det bør være en forudsætning for en amtskommunes indbringelse, at amtskommunen har truffet afgørelse i 1. instans.

Ankestyrelsen lagde således vægt på, at det i denne sag var amtskommunen, der i første instans havde truffet afgørelse i sagen om bilstøtte under uddannelse og at kommunen alene havde en indstillingsret.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en kommune ikke er berettiget til at klage over en amtskommunes afgørelse i 1. instans om bilstøtte til nævnet, jf. retssikkerhedslovens § 60, stk. 1, og SM R-1-99.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at det af hensyn til borgernes retsstilling i sociale sager i almindelighed antages, at en kommune som offentlig myndighed ikke uden særlig hjemmel er klageberettiget med hensyn til en anden myndigheds afgørelser.